

Ta Là THIÊN CHÚA Sẽ Biến Đất Khô Nên Mạch Nước Dồi Dào

Trong bài viết "On a Wing and a Prayer - Chuyến Bay và Lời Cầu Nguyện", bà Laura Elliott - người Mỹ - kể lại câu chuyện của thân phụ, ông Jack Elliott, xảy ra vào thời đệ nhị thế chiến 1939-1945. Lúc ấy là đầu năm 1944. Năm đó ông Jack là phi công của quân đội Hoa Kỳ tham gia chiến cuộc tại Châu Âu. Câu chuyện ghi đậm những cơ may, những người ngoại quốc tốt lành mà ông Jack gặp trên bước đường rủi ro hoạn nạn của mình.

Khi nhận sứ-vụ-lệnh lái chiếc phi cơ ném bom B-24, tiến về thành phố Friedrichshafen (Đức quốc), Jack còn là thanh niên độc thân và là quý tử của gia đình Elliott. Nhưng sứ vụ chưa thành thì chiếc máy bay bị bắn rơi tại một làng quê nước Pháp, giáp giới hai nước Thụy Sĩ và Đức ..

Nơi quê nhà, tại thành phố Richmond, thủ phủ bang Virginia, Hoa Kỳ, bà Martha Blanton Elliott đau đớn nhận tin con trai bị mất tích khi đang thi hành sứ vụ. Điện tín Bộ Chiến Tranh gửi cho gia đình vồn vện chỉ có thể, không thêm chi tiết nào khác. Nhưng chính vì nó quá vắn gọn khiến bà Martha cảm thấy như xé rách ruột gan. Và rồi trong đầu óc của bà vẽ vời không biết bao thắc mắc, âu lo. Bà kinh ngạc thầm nghĩ, làm sao vào chính ngày con trai bị rớt máy bay nghiêm trọng như thế, bà lại không linh cảm gì ráo trọi??? Bà còn đánh bài chơi với mấy người bạn nữa chớ, trong khi con trai phải trải qua giây phút kinh khiếp hãi hùng!!!

Nghĩ thế rồi bà Martha tha thiết cầu nguyện cho con. Bà cầu xin có bà mẹ người Đức nào đó, bắt gặp thấy con bà và giúp đỡ con bà. Cầu nguyện xong, bà tìm khuây khỏa trong các công việc của nông trại ..

Trong khi đó, bên trời Âu Châu, Jack bắt đầu sống giây phút của phi công bị nạn trong thời chiến.

Khi cánh trái chiếc B-24 bắt lửa cháy sáng, Jack vội vàng thu xếp và nhảy dù ra khỏi máy bay.

Vừa rơi xuống đất, anh tìm cách thủ tiêu chiếc dù và chích vào mình mũi nha phiến, rồi đi bộ về hướng Tây, quay lưng lại với nước Đức.

Đi được một quãng đường, anh bỗng trông thấy một người đàn ông cao tuổi, đạp xe tiến về phía mình. Thấy không thể ản núp kịp, Jack đành xin người kia giúp, vì quả thật, anh bị thương nơi chân khi rơi xuống, khiến anh bước đi cách khó khăn ..

May mắn thay, đây là người Pháp nói thạo tiếng Anh và thuộc quân đội đồng minh chống Đức.

Ông chở Jack đến trường học trong làng, giấu nơi lớp học, rồi cho Jack ăn uống. Nhưng khi nhìn thấy bàn chân Jack sưng phù lên, ông nói:

- Tôi sợ chân anh bị gãy. Vậy tôi sẽ đưa anh đến nhà thương ở Bern, bên Thụy Sĩ.

Khi đến gần biên giới, ông bảo Jack đi vòng vào rừng, chui qua các hàng thép gai, rồi đợi ông bên kia biên giới. Trong khi đó, ông tìm cách thương lượng với các lính canh .. Cuộc thương lượng và trốn thoát trôi chảy. Phải mất hai ngày, người đàn ông mới đưa Jack đến nhà thương ở Bern. Vừa đến cổng nhà thương, người đàn ông ”nhân lành” cũng biến mất!

Đó là hình ảnh và là bài học đầu tiên Jack tiếp nhận trên bước đường hoạn nạn. Những người giúp Jack sau này cũng thế, tất cả đều kín đáo và cẩn mật. Thì ra họ thuộc nhóm đồng minh, làm việc trong bí mật, hầu có thể đánh đuổi quân Đức ra khỏi các nước bị xâm chiếm.

Cuộc lần mò trốn thoát quân Đức và tìm gặp lại binh sĩ Hoa Kỳ của Jack kéo dài trong vòng 9 tháng trời. Tháng 12 năm 1944, Jack lên máy bay trở lại Hoa Kỳ, gặp cha mẹ và người chị gái đã lập gia đình.

... Khi viết lại câu chuyện gặp hoạn nạn của thân phụ, tôi cảm thấy như hiểu rõ hơn đức tính cao quý của người cha khả kính. Đức tính nổi bật nhất của Ba tôi là luôn luôn tin tưởng nơi lòng tốt của anh chị em đồng loại, dù người đó thuộc màu da quốc tịch nào.

Thân phụ tôi ít khi nhắc lại hình ảnh kinh hoàng khủng khiếp thờiđệ nhị thế chiến. Nhưng khi có dịp nhắc đến, dầu hết sức vắn gọn, giọng Ba tôi trầm hẳn xuống. Ba tôi không bao giờ quên ơn tất cả những ai giúp Ba tôi thoát nạn và sống sót.

Một thời gian sau đệ nhị thế chiến, khi trở lại Hoa Kỳ, Ba tôi tham dự đám tang một binh sĩ. Chính Ba tôi đi theo quan tài, đưa người lính trẻ đến nơi an nghỉ cuối cùng. Nơi nghĩa trang, đứng bên cạnh quan tài là người mẹ, người vợ và hai đứa con người lính quá cố. Khi những phát

súng vừa bắn lên trời tiễn biệt người ra đi, đứa con nhỏ nhất của người lính quá cố nhìn lên trời và nói:

- Đó là đường Ba con đi lên TRỜI!

Từ đó, thỉnh thoảng Ba tôi lặng lẽ đi ra nghĩa trang, đến viếng mộ người lính trẻ ra đi để lại mẹ già, vợ trẻ và hai đứa con thơ..

... ”Những ai nghèo hèn, khốn khổ, tìm nước không ra, lưỡi khô vì khát, Ta sẽ đáp lời, Ta, THIÊN CHÚA của Israel, Ta sẽ không bỏ rơi chúng. Ta sẽ khai mở sông ngòi trên các đồi trọc, và khe suối dưới các lũng sâu. Ta sẽ biến hoang địa thành hồ ao, biến đất khô nên mạch nước dồi dào. Và trong vùng hoang địa, Ta sẽ trồng bá hương, keo, sim với ô-liu. Trên những dải đất hoang, Ta sẽ cho mọc lên một trật nào trắc bá, nào du, nào hoàng dương, để cùng một lúc, thiên hạ đều nhìn ra và nhận biết, nghiền ngẫm và hiểu rằng: điều ấy, bàn tay THIÊN CHÚA đã làm nên, điều ấy, THIÊN CHÚA của Israel đã tạo thành” (Isaia 41,17-20).

(“Reader's Digest”, April/1993, trang 81-86)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt